

skupina 3, družbene vede, pristni glavni razred, vse druge razrede pa opredeljujejo pojmi, ki nimajo enovite hierarhične teže; glavni razredi v UDK, kot so filozofija, verstvo, jezikoslovje, zgodovina itd., po hierarhični logiki niso glavni razredi, ampak le skupine v glavnem razredu duhovnih ved. Nadaljnja velika hiba UDK sistema je v pojmovanju funkcionalnosti sistema, ki ne more biti v čim popolnejšem navajanju sleherne podrobnosti, ampak mu mora biti poglavitno pragmatično vodilo le skrb, da določi take okvirne pojmovne (predmetne) skupine, v katerih je možno kot v koordinatnem sistemu nedvoumno in točno določiti mesto slehernemu pojmu. Le en primer naj osvetli avtorjevo kritiko UDK sistema. V UDK najdemo za »stopnjo učinka asinhronskih strojev izmeničnega toka« trinaajst mestni vrstilec UDK 621.313.333.028.7; za opredelitev tega »predmeta« je potrebnih le pet logičnih oziroma ontoloških (stvarnih) parametrov: tehnika, elektrotehnika, proizvodnja toka, stroji, merjenje učinka (ali na splošno: glavni razred, skupina, podskupina, predmetna determinanta, vidikovna determinanta). Ta primer nam tudi pojasni, kako si je avtor zamislil svoj klasifikacijski sistem s petmestno (alfanumerično) notacijo, česar ne bi podrobneje razlagali. Prva tri mesta, označena z velikimi črkami, pomenijo, kot je razvidno iz primera, hierarhično razčlenbo sistema, pa si v njej oglejmo vsaj 9 glavnih razredov in v njih nekatere skupine, značilne za razliko od UDK sistema: splošno (tu je vključeno tudi izobraževanje — šolstvo), duhovne vede (med njimi se navajajo tudi matematika, pedagogika in jezikoslovje), naravne vede (med njimi tudi geografija in medicina), tehnika, industrija (med njimi tudi kmetijstvo in gozdarstvo), umetnost (med njimi tudi literatura), gospodarstvo, državoznanstvo (z upravo,

pravom, politiko in vojsko) in razno (s skupinami: javno življenje, stanovanja, prosti čas, igre in šport). Dasi ni namen poročila tudi ocenjevanje, bi vendar rekli, da bo predlagani sistem težko vzdržal isto kritiko, zaradi katere je avtor UDK sistem odklonil (kakšni »logični« glavni razredi so npr. »splošno« in »razno«? in kje naj bi sploh bila kakšna logika pri razvrščanju skupin in podskupin?), pa tudi petmestna notacija bo lahko rabila komaj za klasifikacijo skeleta in ne bo mogla v tako poenostavljeni obliki brez nadrobnejših deskriptorskih prvin rešiti nobenega od poglavitnih problemov indeksiranja.

Stanislav Kos

L'Ora del Racconto. Incontri di letteratura giovanile regionale e comparata. Fondata e diretta da Tullio Bressan. Centro pedagogico della Regione Friuli-Venezia Giulia, Trieste — Udine — Gorizia — Pordenone. V. 8°. Ilustr.

Publikacija, pred sabo imam le 8. in 9. zvezek, hoče biti nekaj vmes med revijo in zbornikom. Bolj je podobna zborniku. Je to nekakšen obzornik (nekje stoji tudi podnaslov *rassegna*), ki vključuje spise različnih avtorjev o najrazličnejših problemih mladinske književnosti in književnosti za mladino. Med pisci so šolniki, od osnovnošolskih do gimnazijskih in tudi univerzitetnih, so prispevki samih otrok (v okviru revije namreč deluje nekaj mladinski odbor, mladinska redakcija), odlomki iz del za mladino, pa tudi izreki in podobne izjave mladinskih pisateljev. Podani so tu in tam kratki profili italijanskih in tujih piscev za mladino, prevedeni odlomki iz njihovih del. V zvezkih so s krajšo vsebino in anotacijo zabeležena nekatera mladinska dela, ki so izšla v času med izdajo enega in drugega zvezka; zanimivo je, da pišejo krat-

ke recenzije, dolge komaj nekaj vrstic, različni avtorji o eni in isti knjigi. Včasih zagrabiyo v take ocene tudi dela, ki niso strogo mladinska (da se mora urednik pod črto opravičevati, prim. št. 8, str. 36). Zbornika prinašata tudi risbe, izdelke otrok, kakor je tudi njihova oprema platnic.

Vtis, ki ga človek lahko dobi (upoštevajoč le omenjena dva zvezka), je, da je vse skupaj preveč nameštano, mimogrede nabrano, neizdelano, preveč časnikarsko površno itd. Čeprav je nekje vidna želja, da bi se predmetno grupirala snov, je vendar tu in tam podana na različnih koncih. Izdaje morda do neke mere informirajo skrbnike šolskih knjižnic na omenjenem področju. Za nas pa jih je bilo treba zebeležiti iz drugega vzroka: ker sodeluje v reviji tudi kak slovenski avtor s slovensko tematiko in ker so pač v pregledih različnih literatur tujih narodov zastopana tudi jugoslovanska dela (slovenska in hrvaška oziroma srbska).

V št. 8 je prikazan prevod Bevkovih del Tovariša in Pesterna, ki ga je pod naslovom Regazzi soli izdal Ezio Martin leta 1959. Ne da bi bili navedeni podatki o letnici izida, o prevajalcu, o obsegu, si sledijo tri kratke ocene (Lucia Pribaz, Fabiana Favento, Adriano Dugulin (ni navedeno, ali so to ocene otrok ali učnega osebja!). Nikjer ni namiga, da gre za delo avtorja primorske provenience, torej okolja, ki spada v okvir revije. Citirane so neke podobnosti tematike, ki nimajo z Bevkom in njegovim delom nobene zveze, itd.

V rubriki, ki prinaša prispevke mladih piscev, vzete iz raznih šolskih glasil, so seveda vključena tudi dela učencev italijanskih osemletk na naši obali in v Istri.

V 9. številki sta enako na kratko prikazani knjigi: Elfa Peroci, *Racconti della buona notte* in Prešernov *Il Battesimo presso la Savizza*. Važnejši pa je v tej številki prikaz Mar-

tina Jevnikarja: *Opere slovene per ragazzi, tradotte in italiano*.

V obeh številkah je Sergio Bozzi, vnet predstavljalec slovaške literature, prikazal Valeka, Mario Jančovo, Vincenta Šikulo in se sploh razpisal o problemu »češkoslovaško« ali »češko in slovaško«.

Marijan Brecelj

Zentralblatt für Bibliotheksweisen. Leipzig, 88(1974)1—12.

Morda bolj kot prejšnja leta nas letošnji letnik informira o vseh važnih dogodkih in bistvenih problemih bibliotekarstva v svetu in v Nemški demokratični republiki.

V prvi številki razpravljata Gerhard Schwarz in Gertrud Stein o možnostih uvedbe enotne klasifikacije v znanstvenih knjižnicah NDR. Avtorja analizirata politične, znanstvene in ekonomske vidike za enotno klasifikacijo ter priporočata kot najboljšo, pa tudi kot najbolj racionalno sovjetsko bibliotekarsko in bibliografsko klasifikacijo. Resnično zanimiva je tabela, ki kaže (podatki se opirajo na obsežne analize navad uporabnikov v knjižnicah), pa tako študentje kot strokovnjaki vseh strok najraje uporabljajo v knjižnici za izvor informacij o literaturi med vsemi informacijskimi viri prav sistematični katalog. Klasifikacija in dostopnost oziroma iskanje dokumentov je tudi vsebina razprave, ki jo je Helmut Beck začel že v lanskem letu in jo letos nadaljuje v 5. št.

Poročilo finskega bibliotekarja Eska Häklija o sodelovanju znanstvenih knjižnic in informacijskih centrov v skandinavskih deželah je zelo poučno, ker ne podaja samo zgodovine sodelovanja, ampak ocenjuje pretekle in sedanje poskuse, da bi skandinavske dežele nastopale v svetu enotno in dosegle najvišjo možno racionalizacijo ter največji možni učinek.